

[Statsministeren]

grænser spørger: hvor er fornuften dog henne?

I dag kan vi slå helt afgørende kendsgerninger fast. Der er ikke tale om at afgive yderligere suveræniteten. Vetoretten er bevaret. Der gennemføres en lettere beslutningstagning med hensyn til det indre marked, som især de små lande får gavn af. Samtidig får vi fuld sikkerhed for, at vore høje standarder på miljø- og på arbejdsmiljøområdet kan bevares og forbedres. Forskning og teknologi, miljø og arbejdsmiljø indføres direkte i traktaten som nye samarbejdsområder. Alt dette er noget, vi kan være godt tilfredse med, og som vi vil kunne høste betydelige fordele af.

Reglerne om udvidet høringsret til Europa-Parlamentet kan der ikke rettes seriøse indvendinger imod. Kompetencefordelingen mellem Ministerrådet og Parlamentet er uændret. Parlamentet er fortsat et rådgivende organ og får ikke nye beføjelser i sin daglige arbejdsproces. Det er fortsat alene Ministerrådet, der kan træffe beslutningerne.

Og så holdes kulturpolitik, sundhedspolitik og retsvæsen fortsat uden for traktaten, som netop vi har ønsket.

Derfor bør vi ikke sig nej til pakken. Det ville blive opfattet, som om Danmark nu var på vej til at forlade Fællesskabet. Med et nej vil vi sætte en udvikling i gang, som vi ikke kan overskue, men som med sikkerhed vil blive opfattet som en ændret dansk holdning til Europa og som et første skridt på vejen ud af EF – før eller siden.

Jeg tror, de fleste af os har hørt om den dystre tale, som daværende statsminister Jens Otto Krag holdt i beredskab, hvis folkeafstemningen den 2. oktober 1972 havde ført til et nej. Nu er situationen på sin vis mere skæbnesvanger. Vi har indrettet hele vor erhvervsstruktur på deltagelsen i EF. Der er i dag – og det var der ikke på samme måde dengang – snævre økonomiske, handelsmæssige og teknologiske bånd til de andre europæiske lande, baseret på hele EF-samarbejdet.

Men lad mig nævne sidst, hvad der trods alt er vigtigst: politisk er vi en del af EF, og vi er brobyggeren mellem kontinentet og Norden, og hverken EF, Danmark eller det øvrige Norden ville være tjent med, at vi stak hovedet i busken og sagde nej til fortsat

at varetage denne betydningsfulde politiske opgave.

Regeringen mener, at et nej i realiteten ville være det første skridt på vejen ud af EF-samarbejdet, og virkningerne for dansk politik og økonomi ville være ganske uoverskuelige.

Jeg har meget lidt lyst til, og jeg vil ikke bidrage til en skrækkampagne. Det er der mange andre som nok skal bidrage med. Men regeringen har en helt naturlig pligt til ud fra sine forudsætninger at beskrive udsigterne realistisk. Det skal ikke være usagt: hvis Danmark betrødte vejen, som både vi selv og de andre måtte vurdere ville føre ud af EF, så måtte vi også indstille os på et brud med den velstandslinje, som har præget vort samfund igennem de seneste årtier. Efter vor opfattelse er det en anden og langt alvorligere situation, end hvis vi i 1972 havde valgt at holde os udenfor, for den omstillingsproces, vi i dag skulle igennem, ville være af en helt anden størrelsesorden.

Og derfor er jeg nødt til at sige, at vort valg mellem et ja og et nej til pakken ikke er et valg mellem pakken og status quo. Det er et valg mellem pakken og en helt uoverskuelig og usikker fremtid.

Siger vi ja, vil vi fortsat kunne medvirke i en udbygning af Det europæiske Fællesskab, og arbejdet vil foregå på det grundlag, vi har kendt faktisk siden 1972, bortset fra overskuelige ændringer, som vi vil have direkte fordel af.

Regeringen er derfor kommet til den konklusion, at fastholder et flertal i folketinget et nej til den foreliggende EF-reform, der jo må være en helhed, som vi samlet må tage stilling til – for det er jo det samme, vi skal vedtage til sidst i alle 12 lande – og tilslutter de 11 øvrige medlemslande sig alle pakken, således at Danmark bliver helt isoleret, så er det eneste rigtige og forsvarlige, at befolkningen får lejlighed til at udtale sig, ligesom befolkningen blev spurgt, da Danmark trådte ind i EF den 1. januar 1973 efter en folkeafstemning, hvor to tredjedele af vælgerne stemte ja.

Det ville være helt uansvarligt at gennemføre en drastisk negativ ændring af Danmarks Europapolitik med så vidtgående konsekvenser for både dansk politik og økonomi uden at have sikkerhed for, at dette ønskede virkelige et flertal i den danske befolkning.